

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobců: **a) E.D.**, bytem, **b) Ing. V.D.**, bytem, oba zast. Mgr. Vladanem Valou, advokátem vykonávajícím advokacii jako společník BROŽ BROŽ VALA advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Marie Steyskalové 62, 616 00 Brno proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor kultury a památkové péče**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu č.j. JMK 7012/2012, sp.zn. S-JMK 7012/2012 OK-Va,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 2.8.2011 provedli žalobci jako spoluvlastníci nemovitosti v uliční fasádě domu v Brně,, č.p., pozemek parc. č., k.ú. Ponava výměnu původních špaletových dřevěných výplní okenních otvorů za nová plastová okna – tedy obnovu kulturní památky, bez závazného stanoviska Magistrátu města Brna – Odboru památkové péče, čímž se dopustili přestupku dle ust. § 39 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“). Za tento přestupek byla každému z žalobců ve společném řízení podle ust. 57 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) rozhodnutím Magistrátu města Brna – Odboru památkové péče ze dne 22.12.2011, č.j.

MMB/0472916/2011, sp.zn. OPP/MMB/0418327/2011 uložena pokuta podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a ust. § 39 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči ve výši 15.000,- Kč a dále podle ust. § 79 odst. 5 zákona o přestupcích a § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odbor kultury a památkové péče ze dne 14.3.2012, č.j. JMK 7012/2012, sp.zn. S-JMK 7012/2012 OK-Va bylo odvolání žalobců podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru památkové péče ze dne 22.12.2011, č.j. MMB/0472916/2011, sp.zn. OPP/MMB/0418327/2011 bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 15.5.2012 žalobci namítají, že odpovědnost žalobců za přestupek není dána, jelikož nedošlo k naplnění subjektivní stránky – zavinění. Dle žalobců je z hlediska subjektivní stránky přestupku podstatné pouze to, zda žalobci s ohledem na konkrétní okolnost daného případu věděli, že předmětná nemovitost je kulturní památkou. Vědomost žalobců lze vyloučit z důvodu, že žalobci nebyli nikdy vyrozuměni Národním památkovým ústavem, Ministerstvem kultury či Magistrátem města Brna o tom, že dům je kulturní památkou. Rovněž v katastru nemovitostí není ke dni podání žaloby učiněna žádná poznámka. Žalobci nemovitost nabyli koupí, přičemž její právní předchůdkyně nebyla informována Podnikem bytového hospodářství, od něhož nabyta nemovitost na základě dohody o vydání věci, o tom, že nemovitost by měla být kulturní památkou. Správní orgán otázku zaviněného jednání žalobců postavil pouze na poznatku, že v závazném stanovisku OPP MMB ze dne 27.8.2007 se měla objevit informace, že dům je kulturní památkou. Pozdějším přípisem ze dne 20.9.2010 však bylo žalobcům stejným orgánem sděleno, že nemovitost kulturní památkou není. Žalobci v důvěře v obsah posledního přípisu tohoto orgánu (zásada „*lex posterior derogat legi priori*“) vycházeli z toho, že daný dům kulturní památkou není (otázka předvídatelnosti, právní jistoty). Dle žalobců orgány veřejné moci svým jednáním porušily povinnosti, které pro ně vyplývaly z právních předpisů, přičemž pro právní jistotu žalobců má být dostatečné, že v jednom ze svých stanovisek OPP MMB uvedl, že dům je kulturní památkou, přestože o tři roky později tentýž orgán žalobcům sdělil, že dům kulturní památkou není. Při tomto skutkovém stavu není možné dovodit zavinění žalobců. Dále žalobci namítají, že zákon č. 22/1958 Sb. neumožňoval prohlásit za kulturní pouhou fasádu domu, nemovitost mohla být kulturní památkou pouze jako celek. I kdyby to zákon č. 22/1958 Sb. umožňoval, dle zákona č. 20/1987 Sb. není možné, aby byla část nemovitosti kulturní památkou a tudíž nemůže platit, že vše, co bylo kulturní památkou dle zákona č. 22/1958 Sb. je kulturní památkou dle zákona č. 20/1987 Sb. Pokud tedy Odbor kultury Národního výboru města Brna prohlásil kulturní památkou pouze průčelí domu, nebylo takové rozhodnutí postačující k tomu, aby se dům stal kulturní památkou v současnosti.

Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v Ústředním seznamu kulturních památek ČR je pod č. 48489/7-7805 zapsán soubor činžovních domů 5, 7, 9, 11 a 13. Tato památka byla zapsána podle předchozí právní úpravy, podle ust. § 2 zákona č. 22/1958 Sb. mohl být památkou kulturní statek, který nemusel být nutně věcí v právním smyslu. Tomuto pojetí odpovídala metodika Ministerstva kultury i praxe. Dle žalovaného dikce ust. § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. nevyvolává pochybnosti o tom, že průčelí předmětného domu požívá památkové ochrany i na základě stávající právní úpravy. K otázce zavinění žalovaný uvádí, že v průběhu řízení bylo spolehlivě prokázáno, že se oba obvinění svého protiprávního jednání dopustili přinejmenším z nevědomé nedbalosti, neboť okolnosti případu a osobní poměry nasvědčují tomu, že měli a mohli vědět, že předmětný objekt je kulturní památkou. S ohledem na průběžně probíhající udržovací práce je zřejmé, že památkový charakter nemovitostí musí být v lokalitě, která se navíc nalézá v ochranném pásmu městské památkové rezervace, dobře znám. O tom, že předmětný dům je kulturní památkou se žalobci měli a mohli dozvědět již ze závazného stanoviska k přístavbě výtahové šachty ze dne 28.7.2007. Kdyby účastníci jednali v souladu s právními předpisy a požádali by alespoň o závazné stanovisko k objektu v ochranném pásmu městské památkové rezervace, dozvěděli by se o tom, že dům je kulturní památkou nejpozději v tomto okamžiku. Z přípisu MMB OPP ze dne 2.9.2010 nevyplývá, že by orgán prvního stupně měl v rozhodné věci dva rozdílně posuzující názory, jak tvrdí žalobci. Uvedené sdělení by vydáno ve věci rekonstrukce podlahy bytu č. 7 a mělo vyjádřit skutečnost, že interiéry domu na rozdíl od jeho průčelí nepožívají památkové ochrany. Vztažení zásady „*lex posterior derogat legi priori*“ na korespondenci MMB považuje žalovaný za zcela nepřijatelné, neboť tento orgán není zmocněn k tomu, aby rozhodoval o existenci či neexistenci památkové ochrany. O zrušení prohlášení věci za kulturní památku rozhoduje podle ust. § 8 zákona o státní památkové péči Ministerstvo kultury. Pokud žalobci měli pochybnosti o památkové ochraně svého objektu, mohli si tuto informaci snadno ověřit (aplikace MonumNet na internetu, dotaz u orgánu památkové péče, žádost o závazné stanovisko k objektu v ochranném pásmu městské památkové rezervace). Postup žalobců byl v rozporu s povinnostmi vlastníka kulturní památky podle ust. § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, ale i s obecnou prevenční povinností podle odst. 3 téhož ustanovení. Namítaná pochybení na straně veřejné správy svědčí o určitých problémech ve fungování systému památkové péče, ale s ohledem na výše popsané skutečnosti nemohou nic změnit na závěru, že žalobci měli a mohli vědět, že předmětný objekt (průčelí domu) je kulturní památkou a že tak svým jednáním mohou porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.

Žalovaný na základě shora uvedeného navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalobci v návaznosti na doručené vyjádření žalovaného podali dne 31.7.2012 repliku, v níž uvádějí, že dle údajů na internetové stránce www.monumnet.npu.cz je předmětná nemovitost kulturní památkou již ode dne 3.5.1958. Dle žalobců bylo primární povinností příslušných orgánů státní správy nade vše pochybnost prokázat, že existuje rozhodnutí, kterým byla předmětná nemovitost prohlášena kulturní památkou. To zjevně nebylo naplněno, když konstatování Magistrátu města Brna obsažené v rozhodnutí ze dne 22.12.2011 je ve zjevném rozporu s údaji, které jsou obsaženy na internetových stránkách www.monumnet.npu.cz. Dle

žalobců přístup žalovaného odpovídá formálnímu pojetí právního státu. Žalovaný odkazuje na pojem obsažený v zákoně č. 22/1958 Sb. („statek“), díky jehož výkladu bylo možné za kulturní památku prohlásit takřka cokoli a kulturní památkou zůstává i přes skutečnost, že minulý přístup je v současné době dávno přežitý. Žalobci dále uvádějí, že vůči nim nebyla ze strany státních či jiných orgánů několikrát splněna informační povinnost a přesto je po něm požadováno, aby se neustále ujišťoval o tom, zda jeho vlastnictví je kulturní památkou či nikoli. Pokud tak neučiní, je to považováno za pochybení.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 8.11.2011 sepsaný Mgr. Petrem Havlíčkem, ze kterého vyplývá, že téhož dne bylo provedeno šetření na adrese Staňkova 5, Brno. Na místě samém byl ověřen stávající stav výplní okenních otvorů v uliční fasádě a bylo zjištěno, že okna jsou nová, plastová. Do spisu byly založeny fotografie nových výplní okenních otvorů pořízené dne 20.7.2011 a fotografie pořízená dne 20.7.2010, ze které jsou patrné původní výplně okenních výplní. Dle výpisu z evidence památek vedených v Ústředním seznamu kulturních památek ČR ze dne 8.11.2011 vyplývá, že soubor činžovních domů 5 – 13 je zapsán v seznamu kulturních památek pod č. 48489/7-7805. Ve spisu je dále založen výpis z katastru nemovitostí ze dne 8.11.2011, evidenční list zpracovaný Mgr. Petrou Dohnalovou dne 29.11.2007, závazné stanovisko vydané Magistrátem města Brna – Odbor památkové péče ze dne 27.8.2007, Sdělení Magistrátu města Brna – Odbor památkové péče ze dne 20.9.2010, záznam o usnesení poznamenaném do spisu ze dne 9.11.2011, vyrozumění o spojení věcí do společného řízení, o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, protokol o podání vysvětlení žalobců ze dne 7.12.2011, rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 22.12.2011, č.j. MMB/0472916/2011, odvolání žalobců ze dne 8.1.2012 a rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2012, č.j. JMK 7012/2012.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud se nejdříve zabýval otázkou, zda lze na průčelí činžovního domu Staňkova 5, Brno pohlížet jako na kulturní památku. V Ústředním seznamu kulturních památek ČR je pod č. 48489/7-7805/1 zapsána památka s názvem průčelí skupiny řadových domů, umístěná na ulici Staňkova 355/5, Brno, přičemž z evidenčního listu vyplývá, že zápis do státního seznamu kulturních památek byl schválen usnesením OK NV města Brna dne 14.12.1987,

tedy za účinnosti předchozího zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (dále jen „zákon o kulturních památkách“).

K žalobní námitce, že průčelí domu nebylo možné samostatně prohlásit za kulturní památku, jelikož není věcí v právním slova smyslu, soud uvádí, že dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 22/1958 Sb. „*je památkou kulturní statek, který je dokladem historického vývoje společnosti, jejího umění, techniky, vědy a jiných oborů lidské práce a života, nebo jest jí dochované historické prostředí sídlištních celků a architektonických souborů, anebo věc, která má vztah k význačným osobám a událostem dějin a kultury.*“ Z uvedené definice je možné dovodit, že kulturní památkou mohly být nejen věci v právním slova smyslu, ale rovněž kulturní statky, mezi něž je možné podřadit i průčelí domu. Nelze se však ztotožnit s názorem žalobců, že za pojem „statek“ je možné podřadit takřka cokoliv. Zákon jednak používá pojem „kulturní statek“, nikoli pouze „statek“ a jednak uvedené ustanovení obsahuje další podmínky, které musí být splněny, aby bylo možné kulturní statek či věc za kulturní památku považovat. Ačkoliv dle ust. § 2 odst. 1 nyní platného zákona o státní památkové péči lze za kulturní památku prohlásit jen movité a nemovité věci, popř. jejich soubory, je třeba vycházet ze zákonné domněnky zakotvené v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, že „*kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona.*“ Zápis průčelí domu do státního seznamu kulturních památek je třeba považovat za úkon správního orgánu, pro který platí presumpce správnosti (dokud nebyl prokázán opak) a soud tedy nemá důvod pochybovat o tom, že na základě této skutečnosti požívá průčelí památkové ochrany i na základě současné úpravy.

Pokud žalobci namítají, že rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22.12.2011 je ve zjevném rozporu s údaji, které jsou obsaženy na internetových stránkách www.monumnet.npu.cz, nelze s tímto názorem souhlasit. Magistrát města Brna ve svém rozhodnutí konstatuje, že zápis průčelí skupiny řadových domů 5 – 13 do tehdejšího státního seznamu kulturních památek byl schválen usnesením OK NVmB ze dne 14.12.1987. Dále Magistrát města Brna uvádí, že pouhý faktický zápis do rejstříku státního seznamu kulturních památek nikdy neměl konstitutivní účinky. Z uvedeného však není možné dovodit závěr žalobců, že průčelí skupiny domů bylo prohlášeno kulturní památkou na základě zmíněného usnesení.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona o kulturních památkách „*památky se zapisují z evidenčních důvodů do státních seznamů památek. Chráněny jsou i památky do těchto seznamů nezapsané.*“

Dle ust. § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách „*národní kulturní památky se zapisují do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, že památka je národní kulturní památkou (§ 3). V ostatních případech rozhoduje o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru, případně Národního výboru města Brna, Národního výboru města Ostravy nebo Národního výboru města Plzně.*“

Rozhodnutí (usnesení OK NVmB ze dne 14.12.1987) vydané na základě tohoto předpisu je tzv. deklaratorním rozhodnutím, tzn. že autoritativně zajišťuje a potvrzuje již existující právní vztahy. Deklaratorní rozhodnutí na vztazích samotných nic nemění, posiluje však právní jistotu. V tomto smyslu a v souladu s ust. § 2 a § 7 odst. 1 věta druhá bylo tedy

vydaným usnesením autoritativně potvrzeno, že průčelí předmětného domu je kulturní památkou již od počátku účinnosti zákona (t.j. 3.5.1958), nikoli až na základě vydání tohoto usnesení o zápisu. Rozhodnutí o zápisu bylo základem pro zápis kulturní památky do státního seznamu památek, samotný zápis však není možné považovat za správní rozhodnutí, jelikož nemá předepsané náležitosti a nevyvolává obdobné účinky. Skutečnost, že dle internetových stránek www.monumnet.npu.cz je průčelí domu kulturní památkou ode dne 3.5.1958 se tedy nevylučuje s konstatováními obsaženými v rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22.12.2011 a námitku žalobců tak soud neshledal důvodnou.

Ohledně námitky týkající se nedostatku subjektivní stránky přestupku, tedy zavinění, soud nesouhlasí s tvrzením žalobců, že z hlediska subjektivní stránky přestupku je podstatné pouze to, zda žalobci, s ohledem na konkrétní okolnosti případu, věděli, že předmětná nemovitost je kulturní památkou.

Dle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) se za zavinění z nedbalosti považuje i nedbalost nevědomá, tzn. že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Pro naplnění subjektivní stránky daného přestupku je tedy postačující, že se pachatel výměnou původních dřevěných oken za okna plastová dopustil přestupku dle ust. § 39 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči z nevědomé nedbalosti. Není rozhodné, zda skutečně žalobci věděli, že předmětná nemovitost je kulturní památkou, důležité je, že o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měli a mohli.

Ačkoli žalobci tvrdí, že jim nebylo předchozím vlastníkem sděleno, že by nemovitost měla být kulturní památkou, soud konstatuje, že dle ust. § 9 odst. 4 zákona o státní památkové péči je vlastník, který převádí památku na jiného, povinen uvědomit nového nabyvatele o tom, že věc je kulturní památkou. Vymáhání splnění této povinnosti je však otázkou občanskoprávního charakteru mezi původním a novým vlastníkem a není tak předmětem tohoto řízení prokazovat, zda k uvědomění žalobců skutečně došlo.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci 2.7.2007 podali na Magistrát města Brna – Odbor památkové péče žádost o vydání závazného stanoviska ve smyslu ust. § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči v souvislosti se stavebními úpravami nemovitosti. O tom, že předmětná nemovitost je kulturní památkou se žalobci mohli a měli dozvědět najisto ze závazného stanoviska k přístavbě výtahové šachty č.j. OPP/37359/07/ŠU/zs ze dne 27.8.2007. Není rozhodné, že komunikaci se správním orgánem zajišťovali žalobci prostřednictvím zmocněnce, protože podle ust. § 34 odst. 1 správního řádu zástupce v řízení vystupuje jménem zastoupeného a z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. O tom, že žalobci byli s památkovým charakterem nemovitosti seznámeni, svědčí již samotná skutečnost, že 1.9. 2010 podali další žádost o vydání závazného stanoviska ve smyslu ust. § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči, tentokrát za účelem údržby domu. Ačkoli je pravda, že žalobcům byl doručen přípis č.j. MMB/0325670/2010 ze dne 20.9.2010, v němž bylo uvedeno, že objekt Staňkova 5 není evidován v Ústředním seznamu kulturních památek, je dle soudu vyloučeno na danou věc aplikovat žalobci zmíněnou zásadu „*lex posterior derogat legi priori*“, kterou je možné vztáhnout výhradně na vydávání právních předpisů,

nikoli na správní rozhodnutí. Dle soudu lze souhlasit se žalobci, že danou formulací uvedenou ve sdělení ze dne 20.9.2010 mohla být narušena jejich právní jistota, pokud však žalobci na základě uplatnění logiky „poslední oznámení platí“ vycházeli z toho, že daný dům kulturní památkou není, nejednali v souladu s povinnostmi vlastníka kulturní památky dle ust. § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči. S ohledem na obecnou právní zásadu „neznalost práva neomlouvá“ mělo být žalobcům známo, že dle ust. § 8 zákona o státní památkové péči rozhoduje o zrušení prohlášení věci za kulturní památku pouze Ministerstvo kultury. K tomuto zrušení by však mohlo dojít buď na jejich vlastní žádost, nebo by jim muselo být umožněno zúčastnit se ohledání věci a ke zrušení prohlášení se vyjádřit. Pokud k tomuto postupu nedošlo, nemohli žalobci vzhledem k tomu, že ještě v roce 2010 jednali podáním žádosti o vydání závazného stanoviska jako vlastníci kulturní památky, rozumně předpokládat, že v mezidobí byla památková ochrana objektu 5, Brno, zrušena. V dané situaci, kdy měli žalobci k dispozici dvě rozporná sdělení Magistrátu města Brna – Odboru památkové péče a měli tak pochybnost o tom, zda nemovitost kulturní památkou je či není, měli možnost se s dotazem obrátit na odbornou organizaci státní památkové péče, jež vede Ústřední seznam kulturních památek, tzn. územně příslušné územní odborné pracoviště Národního památkového ústavu, České republiky nebo využít internetové aplikace MonumNet.

Na základě shora uvedeného se soud ztotožňuje s žalovaným, že v průběhu správního řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobci se protiprávního jednání dopustili přinejmenším z nevědomé nedbalosti.

Soud dodává, že v dané situaci není rozhodné, že ve výpisu z katastru nemovitostí se neobjevuje informace o tom, že by průčelí domu bylo kulturní památkou, jelikož absence tohoto údaje nemá vliv na skutečnost, zda objekt je či není kulturní památkou. Nebylo předmětem přestupkového řízení a není ani předmětem soudního přezkumu kontrolovat činnost správních orgánů nesouvisející s tímto řízením. Cílem přestupkového řízení je pouze zjistit, zda obviněný z přestupku naplnil znaky skutkové podstaty posuzovaného přestupku, zda je za přestupek odpovědný a nakonec se v něm rozhoduje o trestu za spáchaný protiprávní čin. Každý, komu byla pochybením správních orgánů způsobena škoda, může využít postupu dle zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. října 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně